

ՊԵՏՐՈՍ ԴՈՒՐԻԱՆ

Հայրիկն հայոց

Փութա՛, հովվապե՛տ, սիրող հար ազատ՝
Հարազատ,

Փարատի՛ սև ամպ, փայլի՛ արդ արև
Արդարև,

Փողփողի՛ն դաշտեր, ազատ առնե՛նք քայլ,
Առ նենգ գայլ

Ցըցո՛ւր ցուպդ, Հայերն կանչե՛ յարոտ մի՝
Հար հոտ մի:

Ճանկեր արյունոտ կուրծ մեր թափ առինք,
Թափառի՛նք,

Եկո՛, հովվե՛ մեզ, սիրածդ, ազգասե՛ր,
Ազգ ա՛ս էր:

Դու գըթոտ նըման երկնի հայրիկին՝
Յայր՝ ի կին՝

Յօրոց և յալիս սփռե՛ լույս և սեր,
Լո՛ւյս եւս, է՞ր

Ցավի, չը զարթնու հըրճված յայգուն յայն
Յա՛յ, քուն Հայն:

Սոխակ մ'էիր մերթ ի նոճա, լ'երգերդ՝
Վերքերդդ

Առած բյուրավոր՝ դեռ դու կանչեցիր,
Կա՛ն, չ'է՛ցիր

Երգերդ միշտ մեր սիրտ, սիրո, հոգվո ձա՛յն,
Յոգվոց Հայն

Հանեց, վառեցավ ձայնեդ, իմացավ
Հիմա ցավ.

Քե՛զ խնդրե Հայն արդ, ամբոխ ամբոխ չ'է՛,
Ամբողջ է.

Արդ ըսե՛ Հայուն, ըրե՛ ազդ անոր
Աստանոր.

Ես կարոտ եմ վառ սրտից, ձեռքերի,
Ձեր գերի

Եղբարքն ազատե՛լ, լո՛ւյս տալ ՚ի Մասիս,
Ի մաս յիս

Առնել իմ նախնյաց արյուն արտասուքեն.
Արդ սուգեն

Ելնեն Հայք՝ օրհնեն սիրով հավետ իս՝
Յավետիս.

Ֆանկամ որ Հայք ինձ ըսեն ա՛հ, յամայր
«Ահա՛ մայր».

Այս իմ վերջին տենչ, միշտ ճետք Հայկա կա՛ն
Հայկական:

1869